

Safari Chic in BOTSWANA

Botswana. Een van de meest exclusieve safarilanden van Afrika waar het wemelt van het wild. Lotte van Safari Design bezocht onlangs de waterrijke Okavango Delta en surrealistische zoutpannen van Makgadikgadi. Ongerept, wild en paradijselijk. Zonder in te leveren op comfort – dat is Botswana!

TEKST: SAFARI DESIGN | FOTO'S: SAFARI DESIGN, MACHABA SAFARIS & BEYOND, UNCHARTED AFRICA

“DE OKAVANGO
DELTA IS DE GROOTSTE
BINNENLANDSE DELTA
TER WERELD”

FLY-IN safari

Vanuit Johannesburg is het een korte vlucht van nog geen twee uur naar Maun, dé safarihoofdstad van Botswana. Door de ligging aan de rand van de beroemde Okavango Delta is dit de meest populaire ‘hub’ van Botswana. Ik start en eindig mijn fly-in safari in “Maung”, het San-woord waar Maun van is afgeleid en wat ‘de plaats van het korte riet’ betekent. Vanuit de lucht zie je na een leeg landschap plots een ‘stad’ opdoemen. Een echte stad is het voor ons Europeanen echter niet. Meer een mengelmoes van enkele moderne gebouwen, kleine huisjes en inheemse hutten. Bij aankomst zie ik de talrijke propellervliegtuigen al klaar staan. Het geluid van de ronkende motoren, en de aanblik van deze bush planes, laten mijn safari hart een sprongetje maken. Al ontelbare keren mocht ik de bush in met een Cessna maar het verveelt nooit. Vanuit de lucht zie ik het landschap met de minuut veranderen en spot ik al diverse dieren. Olifanten, buffels en zelfs een paar giraffen net voordat de pilote het vliegtuigje keurig op een stuk zand midden in de Okavango Delta parkeert. Hier worden we opgewacht door onze gids in een open safarivoertuig, met koud water en een lach van oor tot oor. Hij vertelt dat hij net voordat wij landden een paar zebra’s en een wrattenzwijn moest verjagen. Only in Africa!

De rivier die nooit DE ZEE BEREIKT

Meteen nadat ik uitstap ruik ik de kruidige geur van wilde salie. Met een brok in mijn keel schop de schoenen uit en voel het gras kriebelen onder mijn voeten. Wat heerlijk om weer terug te zijn in dit stukje paradijs op aarde. De Okavango Delta is de grootste binnenlandse delta ter wereld en met 28.000 km² in het hart van Afrika wereldberoemd als ‘de rivier die nooit de zee bereikt.’ Hier zijn geen wegen te bekennen en beleef je het ‘echte Afrika’ ver weg van de bewoonde wereld. De regen die in de bergen van Angola valt stroomt via Namibië woestijnland Botswana in waar de rivier continu vertakt, waardoor stroompjes en eilanden ontstaan.

Dit ecosysteem is totaal anders dan de rest van het land, dat grotendeels uit woestijn bestaat. Meestal is de delta weelderig groen, een groot contrast met de droge gebieden in het zuiden. Ik zeg ‘meestal’ omdat ik het landschap deze keer eigenlijk nogal droog vind. Mijn gids legt uit dat ze hopen dat er nog meer water vanuit Angola de delta bereikt want tochten per mokoro (uitgeholde boomstam) zijn vooralsnog niet mogelijk. Een voordeel van de droogte is dat we tijdens onze eerste safari al meteen heel veel wild zien. Behalve leeuwinnen, giraffen, zebra’s, olifanten, wildebeesten, nijlpaarden en prachtige vogels zien we zelfs een luipaard met twee jongen. Ook de aan de moeraslanden aangepaste antilopen zoals de sitatunga en de rode lechwe zien we sierlijk door het water rennen.

“ALS IK OPKIJK STAAT ER EEN OLIFANT PAL NAAST ME UIT HET ZWEMBAD TE DRINKEN”

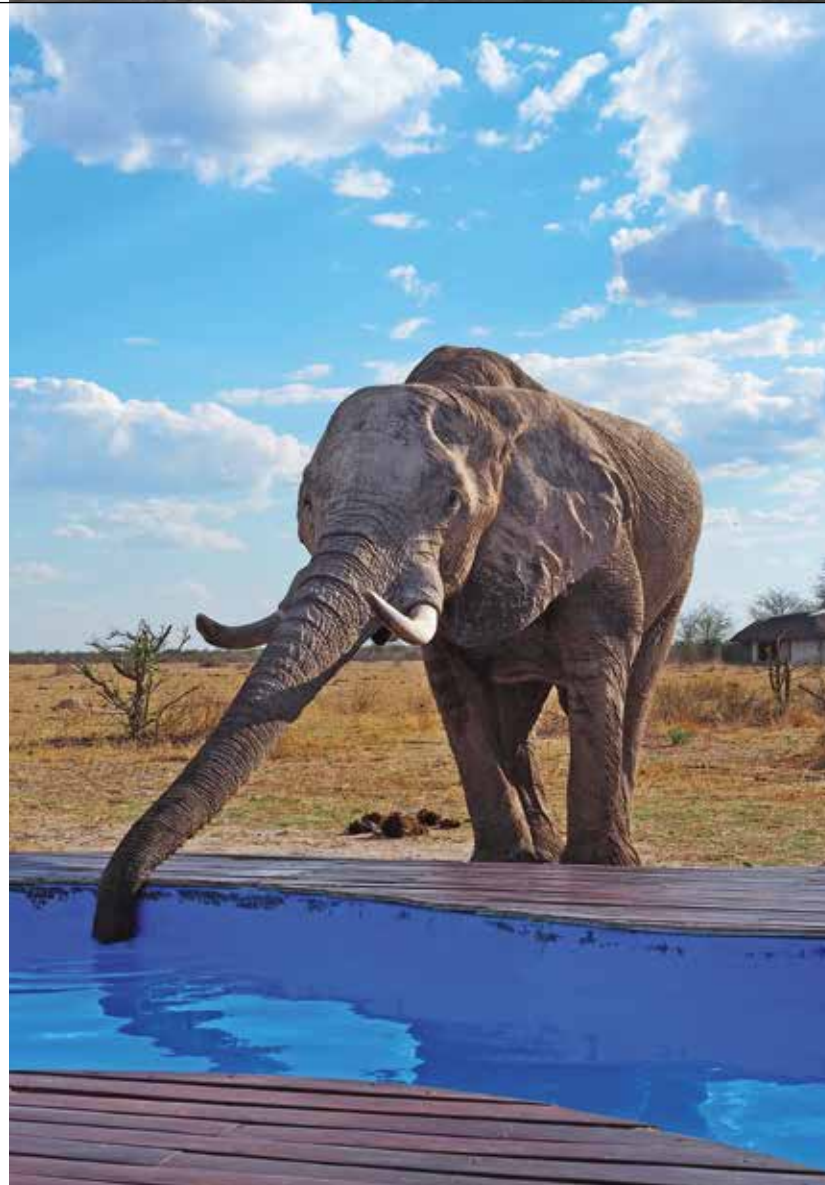

“ALS ER EEN BABYSTOKSTAARTJE TEGEN MIJN BEEN AAN KOMT UITRUSTEN, KAN IK MIJN GELUK NIET OP”

LESJE IN *nederigheid*

Eenmaal terug bij het kamp warmt het na de smakelijke brunch flink op en is het siësta tijd. Ik neem een koud drankje, mijn vogelboek en verrekijker mee en ga liggen op een stoel bij het zwembad. Van vogels spotten komt niet veel terecht want al snel val ik in slaap in de schaduw. Plots schrik ik wakker van luid gekletter van water. Het klinkt als een waterval! Als ik opkijk staat er een olifant pal naast me uit het zwembad te drinken. Heel vaak heb ik dit soort ontmoetingen met olifanten, het Safari Design logo is niet voor niets een olifant. Ik ben niet bang, maar weet als geen ander dat ik nu doodstil moet blijven liggen. De olifant heeft duidelijk door dat ik inmiddels wakker ben.

Hij stopt even met drinken, geeft een buikgerommel en kijkt mijn kant op. Vervolgens drinkt hij weer rustig verder en verlies ik me volledig in het moment. Wat een heerlijk nederig gevoel! Ik voel me klein als een muis in de nabijheid van deze vriendelijke reus. Pas wanneer hij verder loopt durf ik stilletjes mijn camera onder mijn stoel vandaan te vissen en een foto te nemen. De mooiste momenten kun je nooit vastleggen met een camera zo is mijn ervaring. Diezelfde nacht word ik ook nog wakker gebruld door leeuwen die dwars door het kamp lopen. Mijn favoriete geluid in de bush, dat door merg en been gaat. In de Afrikaanse bush voel je echt dat je leeft en slechts een bezoeker bent in deze ruige wildernis.

Hongerige stokstaartjes EN MAKGADIK-WAT?

Na de delta vlieg ik verder naar een totaal ander landschap, namelijk de zoutpannen van Makgadikgadi gelegen in de Kalahari woestijn. Het zijn de enige overblijfselen van een enorm meer dat ooit een groot deel van Noord Botswana in beslag nam. Hier gaat het niet om het spotten van zo veel mogelijk wild in korte tijd, maar om het desolate en surrealistische landschap. Tijdens ons bezoek maken we tochten per jeep en quad bike op zoek naar stokstaartjes. En we ontmoeten de Zu'hoasi Bushmen. Deze prachtige mensen weten te overleven in dit uitdagende landschap. Voordat we de omgeving verkennen staat er een heerlijke high tea klaar. Nadat ik veel te veel heb gesnoept gaan we naar de stokstaartjes. Onderweg zien we een leeuw die duidelijk op zoek is naar voedsel. Ze speurt de open vlakke af en heeft haar blik gericht op een paar gnoes in de verte. Als de gids vraagt of ik wil wachten bij de leeuw om te kijken of ze gaat jagen, of dat ik door wil naar de stokstaartjes, hoor ik mezelf tot mijn schrik zeggen dat ik al genoeg leeuwen heb gezien. Ongelofelijk, maar met zoveel wild word je bijna verwend dit stukje van Makgadikgadi is één van de weinige plekken in Afrika waar je wilde stokstaartjes van dichtbij kunt bekijken. Ze zijn wild, maar wel gewend aan mensen waardoor ze dus niet schrikken als ik een mooi plekje uitzoek vlakbij hun holen. Ik waan me midden in een natuurdocumentaire en geniet van deze

“DE LEEUW BRULT EN IN DE VERTE WORDT ZIJN ROEP BEANTWOORD”

grappige beestjes die alle kanten op schieten, soms zelfs over mij heen rennen, en druk in de aarde wroeten op zoek naar eten. Pal voor mijn neus heeft er eentje beet. Binnen een paar seconden is een flinke schorpioen verdwenen in de bek van het stokstaartje. Als ik die scherpe tandjes zie snap ik meteen waarom wij mensen ze niet mogen aanraken. Het is bijna bedtijd en één voor één gaan ze terug in hun holen, maar een paar stokstaartjes blijven op de uitkijk en lijken wat onrustig. Hun spitse snoetjes zijn gericht op de plek waar we eerder de leeuw hadden gezien. Onze gids klimt op de auto en met zijn verrekijker ziet hij nog net dat de leeuw in de verte een gnoe vangt. Als er tot slot nog een baby stokstaartje in de schaduw van mijn arm, tegen mijn been aan, komt uitrusten kan ik mijn geluk niet op. Wat een middag!

WOESTIJK leeuwen

Tijdens de laatste ochtend activiteit willen we een flink stuk gaan fietsen, lekker even bewegen voor we weer naar huis vliegen.

Eenmaal onderweg spotten we een mannetjes leeuw met een flinke schram op zijn neus. Het lijkt alsof hij gevochten heeft. Hij ligt pormantig op een zoutpan niet ver van het kamp. Omdat we tot op heden nog geen grote mannetjes leeuw hadden gezien beslissen we om wat tijd bij hem door te brengen. Snel rekt hij zich uit en komt in beweging. Hij brult en in de verte wordt zijn roep beantwoord. De gids vraagt of we op zoek willen gaan naar de troep van leeuwinnen en jongen die bij dit mannetje hoort. We besluiten het fietsen toch maar over te slaan en gaan op zoek en rijden een behoorlijke afstand eer we ze vinden. Dwars over de dorre zoutpannen lopen de leeuwen elkaar tegemoet. Ze hebben nog een flinke afstand te gaan afgaande op het gebrul van de andere kant. Een uniek moment want leeuwen worden hier niet altijd gespot, laat staan midden op de zoutpannen. Wat een decor! Ik schiet op de valreep mijn hele geheugenkaart vol en haast me dan naar de Cessna voor de terugvlucht naar Maun, waar het safari avontuur begon.

OOK NAAR BOTSWANA?

In het laagseizoen kunt u een exclusieve fly-in safari maken en maar liefst 11 nachten in luxe lodges verblijven vanaf € 5.055,- per persoon

Ruim 16 jaar geleden verloor Lotte van Rooij haar hart aan Afrika tijdens haar eerste safari. Inmiddels zijn de safarilanden in Afrika haar tweede thuis en is zij als eigenaar van Safari Design altijd op zoek naar de meest bijzondere plekken in de bush en maakt ze unieke, individuele reizen op maat.

www.safaridesign.nl
lotte@safaridesign.nl
+31 (0) 6 22 80 32 98

KAY'S QUICHE MET FLESPOMPOEN

In de Okavango delta verbleef Lotte in Camp Machaba, waar Kay een heerlijke quiche van pompoen maakte. Recreëer thuis het ultieme safarigevoel met deze geurige quiche.

INGREDIENTEN

- Bladerdeeg (een rol is makkelijk)
- 400 gram flespompoen in stukjes
- 1 ui in grove stukken
- 2 knoflooktenen, geplet
- 4 grote eieren
- 250 ml room
- 150 ml melk
- 4 peppadews in dunne schijfjes
- 100 gram feta in kleine stukjes
- 2 eetlepels witte wijn azijn
- Bieslook en koriander, fijngehakt
- Olijfolie
- Zout en peper

BEREIDINGSWIJZE

Verwarm de oven voor op 200 °C en bekleed de vorm met het bladerdeeg.

Meng de pompoen met de ui, olijfolie, knoflook, zout en peper en leg in een ovenschaal. Rooster de pompoen tot deze gaar is.

Laat afkoelen en leg de pompoen, peppadew en feta in de vorm.

Klop de eieren met de room en melk en schenk het mengsel in de vorm.

Sprenkel de bieslook en koriander eroverheen en plaats de quiche in de oven gedurende 15 minuten.

Draai na 15 minuten de warmte terug naar 180 °C en bak nog 15 tot 20 minuten totdat het oppervlak is gestold.

Lekker met een frisse, groene salade!